

BUREEL EN
Drukkerij
(Naam)
TONGEREN
Postcheques reke...
Telef...
Abonnementprijs: per jaar,
vooraf b...
+ 20 centiemer.
K...
pening...
aan...
neir...
ten uitgeve

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG
WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

AANKONDIGINGEN.
Prijs per regel
Tusschen Allerlei- in Provincie fr. 0.50
nieuws fr. 1.00
Vonnissen en doodsberichten fr. 2.00
Kleine Aankondigingen:
van 1 tot 4 regels fr. 1.50
Elke regel meer fr. 0.25
Voor meer dan één inlassching prijs volgens akkoord.
Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor donderdag middag.

Tongereren. CINEMA "DE HELM" Tongereren.

Buitengewone Galavertooning

OP DINSDAG 19 JANUARI OM 8 URE
onder bescherming van het Gemeentebestuur en het *Rode Kruis van België*, ten voordeele der
Geterden der overstromingen.
Zie programma's en plakbrieven.

TON 19 JANUARI 1926.

Nieuw dendom.

Klagen en ja dat de wereld te-
genwoordig zo, haalt weinig uit.
't is nootig geweest als te-
genwoordig: 2 en bedaarde men-
schen.
Is dat waar?
Wie weet het?
Een alleen innerer het hier be-
denken het slecht.
Maar dat het staat met den toe-
stand, dat is.
De groote de vroeger mees-
deels christelij, heeft nu in de ste-
den en ook al meer op den buiten,
de vurigheid geloof verloren, en
meten zijn goden over boord ge-
raakt.
Daarbij sommige misstappen te-
gen de zedelijke gaandeweg ge-
pleegd, maar boeken en gaz-ten
vergeetlijk oem.
Het kwaad en schaamte meer.
De gage, binnen en buiten
het huwelijk niets meer.
Het gebede zakt en het getal
der eentzen klimt op onrustwe-
kende wijze.
Succes en lichten klederen-
uraat woer voort.
Niet hart wordt het geld ver-
kwt, en id klaagt men over te
wning.
Rikken eefslagen zijn daden
geworden op de boft.
Het geld doet van de uitbating van
andermans van andermans nood,
heeft geen vloek meer; guld is geld.
Het eerevoel en het ontzag
voor de oen zo goed als dood.
Ondervijlt niet elken dag?

Als vre menschen maar gezond-
heid hadteekwamen, dan waren
ze toevred.
Nu is den niet genoeg meer.
Vroeger een leven, ja soms twee
generatie om een fortuente te
vergare woordig wil men rijk op
twee, dr.
O wel veel, immer, maar ver-
lenen om telust zijn gansen te kun-
nen ga daa is geen maat meer
aan plera winabeg.
Al ditten de hooge overheden,
dagblads, sociologen, zelfs de niet-

katheliken het kwaad en de gevolgen, de
wonden en den otter met de vinger aan-
gevezen.
Maar hun stem ging verloren in de ont-
reddering van den oorlog, in de rocs van
de overwinning, in de geweten, in de
sportfurie van leven en plezieren.
Een hoee hoop hoort de woorden niet;
een andere hoop hoort za maar let er niet
op; zij die het goed moenen en goed wil-
len, zijn genogd den moed te laten zinken,
omdat e er zo weinig aan te doen is, om-
dat ze afgekeurd worden of al hun posten
om hunne bij te dragen als flauwen
kul hooren bestempelen.

Die laatste ook hebben ongelijk.
Wat staat er te doen?
We duiden een middel aan.
Sommige menschen vermogen daar te-
gen veel meer dan ze denken: b.v. de ouders.
Doch zullen ze hun plicht doen?
Zijn het de ouders niet die zelf een laak-
bare klederdraacht aan hun dochters voor-
schrijven, of ten minste toelaten? Breng-
en zij zelve hunne dochters niet naar
dansfeesten, waar de drift de maat slaat?
Zijn ze streng genoeg om de betrekkin-
gen en ook de lezingen van de kinderen
na te gaan?
Zullen onze vrouwen al de grillen der
mode blijven involgen?
Ook onze mannen, onze vaders kunnen
veel, als ze willen.
Eenieder onderzoekt zelf zijn plicht.
Nieuwe gewoonten, volgens den geest
van den tijd, sluipen soms ongemerkt bin-
nen; men schrikt zo niet meer terug voor
doemwijzen, die men kort te voren vterkant
zou hebben afgekeurd.
Allo ongeregelijkheid in ons zelve, in on-
zen huiskring beslist gewoerd.
Zoo doen we mee aan het uitroelen der
nieuwe heidensche zoden, den kanker en
eens den dood van onze samenleving

De Dieperik in.

Dezen die op 5 April door hunne stem-
ming de macht der socialisten versterkt
hadden, moeten op het huidige oogenblik
toch reeds ontuchtend zijn en beschaamd
in hun begane dwaasheid.
Gewone fabriekarbeiders, boerenwerk-
mensen, Staats- en andere bedienden,
zelfs veel intellectuelen hebben zich laten
medeleiden door de roode veelbelovers.
Negen maanden geleden verklaarden de-
ze spuiters zich bereid en bekwaam om
het land uit zijn neteligen toestand te red-
den en tevens voldoening te kunnen schen-

ken aan alle misnoegden.
Voor de werklieden zou vermeerdering
van loon komen. Alsof deze vermeerdering
of vermindering niet reeds geregeld was
door de gevolgen van het indexnummer.
Het achtuurenwerk zou onaangetaast blij-
ven; voor de sukkelars ja, voor de leiders
en de hoogste loonen trekkenden nee.
Tegen het duur leven gingen afdoende
maatregelen getroffen worden, waarvoor,
zoo wij niet tot het normaal leven van vroeger
teruggebrecht werden, er toch groote
verbetering zou aan te stippen zijn.
Voor kosteloos pensioen zou onmiddellijk
gezorgd worden. Voor de boeren ging de
huurpacht dervijze geregeld worden,
dat de eigenaars alleen de gebroken potten
zouden betaken. Kleine burgers en aller-
hande bedienden zouden veldanden geniet-
en van het socialistische regime.
In een woord, er zouden geen misstanden
en bijvoeglijk geen misnoegden meer zijn.

Om dit programma te kunnen verwezen-
lijken zou men eerst en vooral besparigen
doen in het Ministerie van Landsverdi-
ging. De vernieling van den diensttijd,
gepaard met de afschaffing van zekere
eenheden en de op pensioensstelling van
talrijke officieren, zouden besloten worden.
In de andere ministeries moesten eveneens
inkrimpingen van uitgaven worden
gedaan waarvoor de financiële toestand
van het land moest opklaren.

Negen maanden lang zien wij nu de ar-
tisten aan het werk en met ons zal te-
kenen bekeken, dat er van hun geachtwe-
ren nog weinig of niets in huis is gekomen.
De in alle organismen samenge-
voerde ongeroepen zijn nog altijd aan het
studieren en naar het uitzien van midde-
len om de g-dane beloften te kunnen vol-
brengen. Jare zullen er nog verlopen
vooral eer zij degelijks tot stand zulen
kunnen brengen.

Intusschen verhoort de levensduurde be-
standig, terwijl met al hun besparigen
en ondanks de talrijke ingevoerde besla-
tingen, de Staatsschuld dagelijks aangroei-
t en de leeninge elander snel opvolgen.
Eerst nu beginnen de felle financiers te
besliffen dat zij veel minder dan, hun voor-
gangers Staatsfinantien in orde kunnen
brengen, veel min nog het beloofde lutele-
kerland kunnen aanbieden.

De ruimte tusschen de Kamervorkezingen
en de provinciale verkiezingen is te
klein geweest om aan de groote massa toe
te laten de onmacht der regering te be-
tuigen. Zeker is het dat, moet er in het
kort een volksraadpleging gedaan worden,
of blijken zou dat het kizerskorps tot in-
keer is gekomen en het deze bluffers en
onbekwamen niet meer zou horkiezen.

BUITENLAND.

AMERIKA.

Daankbaarheid van den Dominice. — EN-
KELE DRUPPELS WATER. — Een man
San Francisco, Frederik Clough, is op zijn
ouden dag plotseling in het bezit gekomen
van een jaarlijkse lijfrente ten bedrage
van 25.000 fr. Deze rente heeft hij te dan-
ken aan een gebeurtenis, welke 60 jaar ge-
leden heeft plaats gehad.
Hij bevond zich toen op een schip, dat
van New-York naar San Francisco zijde,
in brand geraakte en geheel verwoest werd.
Vijftien leden der bemanning, waaronder
ook Clough, en een jonge theologische stude-
nt, Ferguson, konden zich in een boot
reddden. Zij dreven echter 43 dagen, en
machten op zee rond, met een voortaan pro-
visie, die slechts voor een paar dagen toe-
reikend was.

Ater van de inzittenden starven op de-
zen langen zwerftocht van gebrek. Hun lij-
ken werden als een prooi van de haaien, die
tegenwoordig de boot onverzamen.
Aan Clough, die een bijzonder krachtig
man was, werd de mondvoorraad toever-
trouwd. De nood begon allengs zoo te nij-
pen, dat de doestige bemanning zich niet
gewild wat water trachtte te veroveren,
en hij zijn voorraad en zichzelf met his-
terissen verdedigden moest.

Doch die basisschen voorraad raakte ein-
delijk, hoe zacht men ook had geleid, op
en Clough moest er toe overgaan, het
laatste restje te rationneren. Hier had
zijn deel gehad en gebruikt. Ook de theo-
logische student Ferguson.

Allen Clough had nog wat van zijn rant-
soen bewaard, en toen de uren verstakten,
en Ferguson van dorst versmachtte, gaf
Clough hem de helft van zijn rantsoen wa-
ter.

Heel spoedig daarna werd het rondlo-
berend schepsel met de uitgeleide man-
nen opgepikt en gered. Het gevolg van het
geven van die paar druppels water was,
dat er een levenslange vriendschap tuss-
chen Clough en Ferguson ontstond. En
toen domine Ferguson overleed, was
bleek hij zijn vriend een ligfente van
25.000 fr. 8 jaars vermaakt te hebben.

ENGELAND.

De ex-keizer en de film. — Verleden
week is een film, die verschillende conee-
len weergaf uit het leven van een gewe-
zen Duitschen keizer, te Sheffield slecht
ontvangen.

Toen dezelfde film te Northampton ver-
toond werd, was het publiek ook vrant-
waardig. Men riep: « Houde er mee op!»

en bromde intanschen een aria. Dan sloeg
hij weder de eogen naar Guy op.
— Spijt, zegde hij droomerig, dat wij
Cyriels adres in België niet kennen; wij
zouden hem per telegram kunnen vragen
of wij zijn geld voor eenigen tijd gebrui-
ken mogen. Denk er over na; de slag treft
mij zo hard als u, nu schieden wij niet.

Ware het niet spijtig ons beiden te la-
ten onder brengen, op het oogenblik dat
wij op de London West Country Bank die
zes duizend ponden van Cyriel ter onzer
beschikking hebben. Maar er valt geen tijd
te verliezen. Het gold moet inden
avond gestort zijn.

Heden avond! riep Guy, vol ontsel-
tenis rechtspringend.
— Ja, natuurlijk, dozen avond! of wij
zullen gekend als bankroeters, uitwonderde
Newitt, zonder in het minst zijne kalme
te verliezen.

Dit was voorzeker eene legier, maar zij
moest hem denken tot het bezien van
zijn doel. In dergelijke zaken, was Guy nog
een kind, hij geloofde al de verdrichsels
die Newitt hem op de mouw speette.

De dagbladschrijver stond recht en deed
twee of drie maal de ronde der kamer.
— Er valt niet te twifelen dat ik mi-
ne plaats op de bank verlies en zal, harnam
Newitt met onderwerping, maar dat is
van weinig belang; en nochtan, een te-
delijke leening zou mij in staat stellen op
zedelelijke leening zou alles herstellen.
— Ah! ik zou willen dat Cyriel hier wa-
re! riep Guy verlegen uit.

en 't is een schande » en er werd heftig
geloden. Men denkt dat de film nu niet
meer te Northampton vertoond zal worden.
Te Leeds dreigde eveneens groot kabaal
bij de vertooning te zullen uitbreken. Maar
hier had de organisat, toen de parade-pas
vertoond werd en het publiek in woede uit-
barste, de tegenwoordigheid van geest om
plotseling het deuntje te spelen, dat:
« Show me the Way to Go Home » getiteld
is. Dit verwekte groot gelach.

Naar thans uit Berlijn wordt gemeld
zou de « Kreuzzeitung » uit de omgeving
van den ex-keizer te Doorn een brief heb-
ben ontvangen waarin gezegd wordt dat
deze film door een fotograaf uit 's-Graven-
hage werd opgenomen en alleen voor de
verwanten van den gewezen monarch be-
staand was. Tegen de bepalingen der over-
eenkomst in zou de fotograaf de film ech-
ter hebben verkocht aan een oiskoopon-
dernehmung in Engeland.

FRANKRIJK.

Een ootterde vader. — HET Slaat ZIJN
KINDJE DOOD. — Te Hailfont, in het
Pas-de-Calais heeft zich een gruwelijke
misdaad voorgedaan. Terwijl zijne vrouw
op boodschappen uit was, heeft de Pool-
sch werkman, Adalbert Kalnowski, 25
jaar, zijn kindje van 10 maand oud dood-
geslagen. Hij werd aangehouden en opge-
sloten. De ootterde vader verklaarde dat
hij zijn geduld had verloren door het schrei-
en van het kindje, welk hij eerst een aank-
slag gaf om het te doen zwijgen. Het
wachte weende en huilde nu nog meer, en
dan wierp hij het op een bankje in de keu-
ken en gaf verscheidene vuistlagen op het
hoofd.

Het slachtofferlijke bezweek kort na de
turgkomst der moeder. De afschuwelijke
kindermoord zal zijn gerechte straf niet
ontgaan.

Een waagstuk. — EENE VLAG OP DE
TOERENSPITS. — In de Franse stad Cler-
mont-Ferrand gebeurde het in tegen-
woordigheid van honderden nieuwsgierigen.
Een man is op den toren van de kathed-
raal geklimmen, tot aan de spits, 108 me-
ter hoog. Hij hoocht zich op langs den ka-
bel van den bliksemafleider en dat ging
hem heel gemakkelijk af. Van tijd tot tijd
rustte hij wat uit op een uitstekende ver-
sieraal. Boven gekomen, ontrolde hij een
driekleurigvlag welke om zijn midden ge-
wonden was en hing ze aan den punt van
den bliksemafleider. Dan groette hij de
vlag en daalde op zijn duizend gemakken af.

Beneden stond de politie den waaghals
af te wachten om proces-verbaal op te ma-
ken, daar het niet geoorloofd is kunsten

met geopen den mond naar hem toekorren-
de.

Newitt zag hem aan en glimlachte zacht-
jes.

— Hier is het boek zijner wissels, ge-
loof ik, zegde hij. Hij nam het boekje, on-
derzocht het en aghuurde er als hij teval
een blad uit.

— 't Is wonder! Gij herinnert u wel,
dat gij mij onlangs gezegd hebt dat uw ge-
schrijf heel en al hetzelfde is.

— Spreek mij daar niet van! riep de an-
dere met afschrik. Mij is slechts een en-
kel oogenblik deeglijk geacht hebben,
dan zou ik in mijne eigene eogen voor al-
tijd ontvoerd zijn.

— Daar hebben wij het, Ispeelde Newitt
met een misrijzen glimlach 't is zoals ik u
daar straks zegde. Gij zijt niet vastder-
denoeg. Cyriel zou niet bevreest zijn. En
als hij weten zou welke bladen er in
het spel zijn, zou hij niet aarzelen een be-
sluit te nemen; hij zou naar zijn poed-
danken handelen.

— Denkt gij het? stamelde Guy.

Newitt hield den blik onafgewijd op
hem.

— Of ik het denk, herhaalde hij, of ik
het denk! Ik ben er volkomen zeker van!
Gij en Cyriel zijt eigenlijk maar één
persoon. Ware Cyriel hier, dan zouden wij
hem vragen ons dit geld te leenen. Wisten
wij waar Cyriel is, dan zouden wij hem
een telegram zenden en op weinige uren
zouden wij een gunstig antwoord ontvan-
gen. Maar daar hij hier niet is en daar wij
niet weten waar hij verblijft, is het noodig
dat wij de voorhand nemen. Ditmaal moe-
ten wij onder eigen verantwoordelijkheid
handelen, op dezelfde manier als Cyriel
zelf handelen zou. 't Is enkel een leening

te gaan uitvoeren op een openbaar monu-
ment. Doch de maer was niet meer te zien
en men weet niet langzwaar hij buiten
geraakt is.

NEDERLAND.

De boer en de haas. — 't Is geen fabel-
je, 't Gebeurde in het overstromde ge-
bied in Nederland. Een wijde waterpas,
waarboven hier en daar een kluitje hoog-
gelegen land uitsteekt. Een boer roeit in
een schuutte mistroosug rond.

Plots trekt een eland zijn aandacht. Hij
hoort het geritsel, en ontdekt een haas
die, opgejaagd door het steeds wassende
water, in een boom zijn reining zoekt.

Het dreefve aansien van den boer
klaart op. Geen dag zoo zwart of hij brengt
hienpunten. De landman ziet reeds den ge-
brauen heas bij zich op talen. Hij laat zijn
roemoot inst den kop op de heining van het
schuutte eeuwigte loopen, springt, er uit,
klimt in den boom, grijpt naar den haas
— een lissche, die hem niet ontsnappen
zal. Maar ziet. Daar springt de haas, in
dootsangst, in de boot.

De boot glijdt door den schok de glibbo-
re heening af. En nog voor dat de boer
den boom uit is, doobert de roemoot met
den nieuwen passagier buiten bereik over
den wijden waterpas.

Een twee uur noot ons boertje in angst
gezeien, berst in het slyk, vervolgens
toen het steeds wassende water het laatste
restje land verdrinkt, in den boom. Niet als
de haas die hij versnaken wou, maar die
de roeten had weten te verwissen.

Ons boertje is ten slotte uit zijn eenzame
en gevaarlijke positie bevrijd door ouer-
gevoelen als hem instaan, hij moet zich
center niet beangstheid hebben voorgene-
men noot meer op haasvangst te gaan.

IRISLAND.

De priestervervolging. — Volgens be-
richten uit Moscov is, de metropoliet, een
trouwe aanhanger van wijlen den patri-
arch Nikon, in Moscov aangehouden, ter-
wijl vele andere geestelijken in Charkof,
Kotlaa en Kiev eveneens in reentenen zou-
den genomen zijn, onder andere, de bis-
choppen Arsenius en Seraphim.

Het is onmogelijk de waarden van deze
geruchten vast te stellen; ofwelzel wordt
center gemeld, dat de metropoliet door de
boweloverheden, in staat van beschuldiging
zid worden gesteld. De « Istswetja »
zegt, dat er een « Revoloute » heeft plaats
genom in Donskoiklooster te Moscov, waar
de metropoliet verblijft hield, en dat zes
bischoppen, die met eens waren met de
houwing van den metropoliet, zijn ontslag
hebben geenscht.

van zes weken. Na verloop van dien tijd,
zal de onbekenden weldoener u uw deel be-
talen.

Indien gij niet gaarne hebt dat Cyriel
het weet, dan hoeft gij er hem niets van
te zeggen. Ziehier, dat is zijn wissel, gij
vult hem in en toekent hem. Niemand zal
oed denken dat het handteeken, dat van
Cyriel noot met is. Gij trekt het geld en
wij beiden zijn gered. Binnen zes weken,
niet gij het geld dat uw wetlige vader u
uitbetaald, gij stort het ten voordeele van
Cyriel en niemand op aards, tenzij wij be-
iden, zal ooit weten wat er gebeurd is.

Guy trachtte de eogen af te wenden,
maar het was vruchteloos.

Newitt's medeoogenlozen blik hield hem
gekegeld. De arme jongen was in 't geheel
op zijn gemak niet.

Men zou gezegd hebben dat hij een stij-
ven haas had, zoo moeijlijk viel het hem
zijn hoofd te draaien.

Newitt nam de pen en doopte die met
koortsigen haast in den inkt.

Beproofd hem, zegde hij met vaste, maar
toch schorre stem. Zet u neer en tekenen.

Laat mij zien wat er van is. Schrijf hier
op deze plaats, schrijf! Cyriel Waring.

Guy zette zich, als gansch werktuiglijk
neder, hij gehoorzaamde als een schooljon-
gen.
Een oogenblik beoefde de pen in zijne
zenuwachtige hand. Dan zette hij, in ge-
wonen schrift, de naam zijns broeders op
de aangeduide plaats.
Hij schreef hem in eenen pennetrek.

MeNCE van «DE POSTRIJDER».

— 22 —

DE

Erfen van Tilgate

HET ENGELSCH

van

GNT ALLEN

Indiënonds het te weten komt,
ben ik aats kwijt. Ik zal als offer
vallen, u toch nimmer verantwoor-
delijk z hetgeen men niet hoort:
niets idig. Dat gebeurt alle da-
gen meek-Exchange. Indien een
spekule hetgeen men betalen kan,
dan zal zaken onmogelijk worden.
Met een penning te wagen, kan
men tefortuin maken.
— Mnoet ik doen? riep Guy
klagende zal ik mij drie duizend
pond beschaffen? Ik zou be-
schaamst Cyriel verneemen dat
ik aan plechtigen te zort geble-
ven ben mij de noodiga som niet
aansen zal ik krankzinnig wor-
den.
Montzigt was voorzichtig met
hem; de als een belandende vis-
schor, dachtoffer eers: goed laat
doorbijrijen hat op het droge te
trekken de eogen van Guy ver-
scheidezingen te hebben doen
schemenij, na ze opgeworpen te
hebben vernietigde, zegde hij